

Кіровоградська обласна бібліотека Читальний зал

Пролетарі, всіх країн, єднайтеся!

МОЛОДИЙ КОММУНАР

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

Рік видання VIII. № 54 (754).

НЕДІЛЯ, 7 ТРАВНЯ 1967 р.

Ціна 2 коп.

НІХТО НЕ ЗАБУТИЙ...

З легендарного Севастополя, міст комсомольської слави Краснодона і Жданова вирушили учасники мотоестафети, присвяченої Тижню пам'яті героїв. Шостого травня до столиці України вїхали представники молоді героїчної Одеси і трудового Кривого Рога. Вони доставлять у Київ рапорти комсомольських організацій.

Ось кілька повідомлень з маршруту слідування мотоестафети, переданих кореспондентами РТАУ.

Багатотисячний мітинг

молоді індустріального Харкова відбувся на площі імені Держинського. Учасники мотоестафети з міста молододогвардійців Краснодона, що прибули сюди, передали харківському комсомольцям шкатулку з землею, политую кров'ю юних підпільників. Потім з факелами, запаленими біля вогню Вічної слави, молодь пройшла вулицями міста. В лісопарку на братській могилу загиблих у боротьбі з німецько-фашистськими загарбниками було покладено весняні квіти.

В Дніпродзержинську, куди прибули учасники мотоестафети з Жданова, 5 травня відбувся мітинг, присвячений пам'яті героїв. Біля могили героїв громадянської і Великої Вітчизняної воєн з схвилюваними промовами виступили учасник громадянської війни, колишній командир бронеполка «Радянська Росія» П. М. Бойко, підполковник у відставці Ф. І. Литовченко, колишня підпільниця В. К. Гулякевич, студентка заводу-втузу Євгенія Корабельникова та інші.

На могили було покладено вінки і букети живих квітів.

(РТАУ).

УРЯДОВІ ВІДЗНАКИ

За плідотворну роботу по комуністичному вихованню трудящих, мобілізації їх на виконання завдань господарського і культурного будівництва і в зв'язку з 50-річчям з дня виходу першого номера обласної газети «Київська правда» і «Соціалістична Харківщина» Указами Президії Верховної Ради СРСР від 4 травня 1967 р. нагороджені орденами Трудового Червоного Прапора.

За багаторічну плодотворну роботу в радянській пресі, видавництвах і поліграфічних підприємствах республіки Президія Верховної Ради Української РСР 27 чоловік, присвоїла почесне звання Заслуженого працівника культури Української РСР 13 чоловікам.

СВЯТО СЛОВА ПРАВДИ

Святом усіх трудящих стали День радянської преси та День радіо. Друковане слово, голос радіо кличуть трудящих до звернення трудового подвигу, творення добра на землі, слідувати ленінським заповітам. До розуму і серця людини вони доносять ідеї комунізму, революційного перетворення світу.

Про це йшлося у виступах на урочистих зборах в Кіровограді, присвячених Дню преси і Дню радіо, на які прийшли представники партійних, радянських і громадських організацій, працівники

преси, радіо, телебачення, зв'язку, робітничий актив.

Збори відкрив секретар міськкому партії А. Д. Сухачов. Йх учасники під бурхливі оплески обирають почесну президію в складі Політбюро ЦК КПРС.

На зборах мали слово голова бюро обласного відділення Спілки журналістів УРСР, редактор газети «Кіровоградська правда» М. Г. Бондаренко, керівник заводу «Червона зірка», робкор Ю. М. Мативос, заступник начальника облуправління зв'язку В. П. Московченко, начальник обласного радіоклубу ДТСААФ Є. С. Довненко, громадський розповсюджувач преси С. О. Лонська.

Присутні одностайно прийняли вітальне листя ЦК КПРС і ЦК КП України.

НА ЗДОБУТТЯ ПРЕМІЙ ЛЕНІНСЬКОГО КОМСОМОЛУ

Центральний Комітет ВЛКСМ почав прийом творів літератури, мистецтва та архітектури на здобуття премій Ленінського комсомолу 1967 року.

Премії Ленінського комсомолу присуджуються за твори літератури, образотворчого мистецтва, музики, театру, кінематографії, журналістики, архітектури, а також за виконавську майстерність.

Твори, що висуваються на здобуття премій Ленінського комсомолу, повинні відзначатися високими ідейними і художніми якостями, натхненно розповідати про героїчні діла молодого покоління нашої країни, його авангарду — комсомолу в боротьбі за побудову комуністичного суспільства, розкривати багатий духовний світ і чудові моральні якості юнаків і дівчат, їх прагнення беззавітно

й віддано служити народові, партії, справі Леніна.

Твори на здобуття премій Ленінського комсомолу висувають первинні, міські, обласні, крайові та республіканські комсомольські організації, творчі спілки і їхні відділення на місцях, заклади культури, міністерства і відомства, центральні та місцеві видавництва, громадські організації, вищі учбові заклади, а також органи преси.

Роботи приймаються до 1 липня 1967 року.

Матеріали, зв'язані з висуненням робіт на здобуття премій Ленінського комсомолу, надсилати до ЦК ВЛКСМ на адресу: Москва, ул. Б. Хмельницького, дом 3/13.

Щойно закінчилась дозвіля. Обліковець підбив перші підсумки. І члени комсомольсько-молодіжної бригади молочно-товарної ферми колгоспу імені Карла Маркса Маловісківського району зібрались, щоб поговорити про вишнево-цитриня і надої молока. На фото (зліва направо): стоять — Люба Яременко, Катерина Ковпак, Світлана Дрофа; сидять — Катерина Фурман, Галина Коваленко, Раїса Евстаф'єва.

ТРИДЦЯТЬ БОРОЗЕН І ОДНА

НА ПОЛІ було росяно-росяно. Стояли ромашки в білих хустинках, а поміж житами червоні маки пламенили. Аж ген далі — до ставка, невеличкий хутір притулився, ім'ям Шевченка наречений. Люда хлюпотіла червоною хустиною на степній стежині. Вже край села стрілася з батьком:

— А, гату... Пустини до Бобринця.

— Швидка яка. Мо й сам навчу баранку крутити. На обличчі степовика тридцять зморшок пролягло, як тридцять борозен, прокладених ним на ниві. І кожна з них — довжиною в рік.

— Хочу трактористкою доброю гатунку...

І майнула ластівкою-щобетухою попід кленами, збиралась хутиною, валізу в руки — та й того дня аж у Бобринці опинилась. Не тікала з села, а хотіла повернутись механізатором, який вмів не тільки важелі переводити, а й думав, вирішує технічні задачки. За цим і поїхала Людмила Бордюжа з колгоспу імені Котовського Маловісківського району і повернулася до рідної ниви з Бобриницького училища механізації з добрячим багажем знань. А слідом за нею до училища подалась Тамара Горва і теж довела, що вмів працювати на машинах не гірше за чоловіків. Дівчата вже засмагли під весняними вітрами на довгих гонах. Вдивляюся в їхні обличчя — і хоч пий з них повінь радості.

Дивлюся в Людмилині очі, а сам згадую Валю Плужник з колгоспу імені Фрунзе Кіровоградського району. Думаю: така ж, як і Люда, беручка до діла. І батько її, Микола Хомович, тридцять жнив комбайнує в колгоспі.

— Подумайте тільки, яка бідова дівчина, — говорять про неї односельці. — Ціліснікий день за кермом трактора, а ввечері перший заводій в Оситняжці. То концерт організує, то диспут. А ще депутат Валентина. Наказали їй виборці, що в Оситняжці школу середню звести треба. Ото ж і крутилася Валля, як шинця в колесі. То домагалася, щоб дошки завезли, а то цемент потрібен... І так день при дні. Та не скаржиться дівчина, бо ж ватажок колгоспної комсомолки.

— Оце й робить висновки про довгокосях, чи варто їм трактор довіряти?

Це директор Бобриницького училища механізації до мене. А сам веде просторими, світлими майстернями, навчальними класами. 229 дівчат навчається в них зараз, а за останні 3 роки механізаторської спеціальності тут набули 600 дівчат. З багатьма з них я особисто знайомий. Пригадуються наші зустрічі з Надією Залевською з колгоспу імені Леніна Олександрійського району. Степ жадібно насотувався тоді весняних вітрів. За посадкою Надійки гомоніла з трактористкою Олександрією Гречко, яка вже третій десяток років водить сталевий коня по колгоспній ниві.

— Е, Надійко, — шелеснула обвітряними вустами стара трактористка. — Міняється життя. Прямо на очах. Не встигнеш оглянутись — воно вже в новому платті.

Од тітки Шури теплом душевним пахало на дівчину, і вона довірливо:

— А не боялись у тридцятих роках на трактор сідати?

Тітка скрушно хитає головою:

— Пспи по селу пускали літки, що то нечистий прислав ті машини. І мене сумнів тоді взяв. Мо й справді?

Надійка заходиться невтримним, заливчастим сміхом.

— Хіба ж та зараз молодь? Заглянула я в бібліотеку, а там дівчата по десять книжок щомісяця читають. І Ліда Романенко, і Галя Боровик... А танцюють на сцені!..

— Ой, тітко, не хваліть нас.

— Таке скажеш. Хіба ж я могла так, як оце ти, в двадцять два роки і в Ленінграді, і в Волгограді, і в Сімферополі побувати?.. Чула, вже й долрки наші хочуть, щоб на фермах асфальт був.

— Аякже! Ви ж самі говорили, що не встигнеш оглянутись, а життя вже в новому платті.

Я стояв біля лісоосуги, слухав розмову жінок-механізаторів двох поколінь. А доквіл жайвороновою пісню розбігався на всі боки степ. І тільки деінде височили круті могили, що берегли сиві легенди про жінок-рабинь, з очей яких віками лилися сум і розпука, пад тими крутими могилами вставала степова веселка, грала дивовижними барвами, як грають душі наших степівчанинок, які творять сонячну легенду двадцятиого віку...

В. ПЕТРЕНКО,
спецкор «Молодого комунара».

Он воно, піонерське літо

Майже двохсоттисячна армія школярів Кіровоградщини через кілька тижнів залишить стіни школи. Піонерів і молодших школярів чекають літні табори. Як найкраще організувати їх відпочинок, щоб за час «п'ятої чверті» силою наплилися м'язи хлопчачів, щоб новими знаннями збагатилося молоде пагіння? Це

питання розглядалось на нараді, скликаній обкомом КП України, в якій взяли участь секретарі райкомів партії, працівники райвиконкомів, працівники народної освіти, охорони здоров'я, торгівлі, споживчих товариств, обласної ради професійних спілок, перших секретарів райкомів ЛКСМУ.

На нараді йшлося про підбір вихователів, піонервожатих і фізкультурних працівників. Всі, кому буде довірено літній відпочинок школярів, пройдуть курс навчання на спеціальних семінарах.

В доповіді заступника голови облвиконкому Д. С. Сиволапа підкреслювалось, що виховна роль педагогів під час шкільних канікул повинна значно зрости.

Як підкреслював у своєму виступі завідувач обласним відділом народної

освіти Д. Ю. Стельмухов, необхідно більше уваги приділити під час канікул дітям важковиховуванним. Однією з ефективних форм організації відпочинку старшокласників є створення літніх вольонізованих таборів і участь учнів у роботі виробничих бригад.

Про планування відпусток вчителів, про залучення директорів шкіл до роботи в піонерських таборах говорив секретар міськкому партії А. Д. Сухачов.

СЬОГОДНІ—

ДЕНЬ РАДІО

СЬОГОДНІ — День радіо. Хорошим другом увійшло воно в твоє життя. З ним ти починаєш і закінчуєш день. Недільним ранком воно входить в твій дім, як твій молодіжний радіожурнал. Згадай його останні сторінки. Ось цікаво ділитися задумами бригади на ювілейний рік Наташа Лупинос. У них висока мета — завоювати звання імені 50-річчя Великого Жовтня. Розповідь Наташі записав один з наших громадських кореспондентів на «Червоній зірці» Анатолій Кириченко.

Потім магнітофон робить тебе співучасником розмови з Любою Фатовенко. Цікавим життям живе вона — наймолодша з депутатів, які представляють Кіровоградщину у Верховній Раді України. Люба трудиться не так далеко від Кіровограда, у Войнівці, Олександрійського району. Та і в найдаальшій куточку області по дорогах і по бездо-

ріжню доберуться з репортерським магнітофоном кореспонденти «Молодості».

Слово по радіо... Сказане в студії, воно відлунується більше як в 320 тисячах репродукторів та майже в 50 тисячах радіоприймачів в усіх куточках Кіровоградщини. А коло кожного з них рідко буває лише одна людина. Он скільки людей слухають тебе! Ось яка це відповідальна справа — слово на радіо. Та ще зараз, коли всі справи радянських людей осяють дві великі наступні дати — 50-річчя Жовтня і 100-річчя з дня народження Ілліча. Про це ніколи не забувають журналісти обласного радіо — і ті, що запрошують тебе послухати останні вісті, «Молодість» чи радіогазету «Сільське життя», і ті, що підготували передачу для робітників, і ті, що потрудилися над бесідою переджовтневого лекторію. Але ніколи, навіть в таке свято, як сьогодні, не забуває радіожурналіст, що не завжди його слово доходить до серця людини, що йдуть ще — буває! — в ефір штамповані, а то й нудні передачі... А треба, щоб кожна радіохвиля полинула слухача.

Тісно тим хвилям в ефірі. Всього двадцять чотири години має доба. І якби ти захогів прослухати все, що передають протягом неї Всесоюзні і місцеві радіостанції, то тобі для цього не вистачило б і 50 діб. Бо обсяг їх середньодобового мовлення перевищує 1200 годин!

Знаменно, що першою нашою передачею було історичне звернення «До громадян Росії», яке 7 листопада 1917 року послало в ефір радіостанція крейсера «Аврора». Написане Леніном, воно сповіщало про перемогу соціалістичної революції в нашій країні.

Сьогодні Радянське радіомовлення і

Ти слухаєш ефір...

телебачення — це, образно кажучи, моголутня пропаганда держави, де трудиться майже 50 тисяч чоловік. Мовлення ведеться на 66 мовах народів країни.

Наша країна — піонер телебачення. Уже 29 квітня 1931 року в Радянському Союзі відбулася перша телепередача.

Зараз 122 студії телебачення щодоби видають в ефір 900-годинну програму. В неї вносять свою скромну частку і кіровоградські тележурналісти. «День за днем», «Клуб цікавих зустрічей», фестиваль «Від Дніпра до Бугу», «Творчість» та інші програми завоювали широке коло прихильників.

Останкіно... Скоро це слово стане синонімом слів Центральне телебачення. В одному з наймальовничіших районів Москви на 12-гектарному майданчику йде будівництво загальносоюзного телецентру, який почне свої передачі 7 листопада 1967 року. Останкінський телекомплекс — найбільший в Європі. Всього кілька днів тому він досяг наміченого зросту 533 метри і тепер гордо поглядає згорі вниз на колишніх рекордсменів висоти — 449-метровий нью-йоркський Емпайр стейт бильдінг і паризьку Ейфелеву башту. Крім 4 чорно-білих, він транслюватиме також кольорову телепрограму і 6 радіопрограм.

Новий сучасний телецентр буде збудовано в столиці нашої республіки. Його вежа здійметься в висхідні 350 метрів. Він зможе одночасно передавати 2 чор-

но-білі і одну кольорову програму на велику відстань.

Голубий ефір — це нині arena безкомпромисної битви за розум і серце людини. І голос Москви в ньому — це голос великої соціалістичної держави, яка послідовно виступає за мир між народами, проти палів нової війни.

Телевізійна передача з Місяця?.. Ти мав змогу розгледіти тоді на фотографії найдрібніші риси нашої поетичної нічної супутниці. Згадай, в об'єктиві нічної супутниці, пала деталь самої космічної станції, і ми ясно бачимо на ній гвинтик. Вчені знають, що діаметр його — точно 4 міліметри. Середня відстань до Місяця 384 тисячі 395 кілометрів... Так хіба це не чудо? Так, чудо. Воно стало можливим завдяки винаходу, який подарував світу наш співвітчизник О. С. Попов.

Ось і нинішнього Першотравня мільйони й мільйони людей в нашій країні і за рубежом зробило радіо і телебачення щасливими свідками демонстрації і параду на Красній площі в Москві, в містах країн соціалістичної співдружності. Колись О. С. Попов сказав, сповнений гордості за свою країну: «Я пишаюся тим, що народився росіянином...» Сьогодні, в нашу Радянську добу, вони звучать особливо значимо.

Г. ЖЕРДІЙ,

ст. редактор громадсько-політичних передач обласного комітету по радіомовленню і телебаченню.

Тиждень пам'яті героїв

СПІТЬ СПОКІЙНО, ГЕРОІ

В цей травневий день на стіл секретаря Голованівського райкому ЛКСМУ лягла незвичайна заява. Від імені піонерів і школярів місцевої середньої школи № 1 голова ради Дружини Оля Панзюк і секретар комсомольської організації Світлана Гринюк просять у бюро райкому дозволу на шефство над могилою воїнів, які полягли три визволені селища.

Піонери упорядкували могилу героїв, посадили на ній квіти. А незабаром у верховітті каштанів, теж посаджених школярами, зашуміли весняний вітерець, навіваючи воїнам сні про мирне радісне дитинство. Спить спокійно, герої!

М. ТАРАНЮК, завідувачий шкільним відділом РК ЛКСМУ.

САЛЮТ ЗАГИБЛИМ

У кожного з них була сім'я, були рідні, вірна дружина або кохана дівчина. Зараз вони спочивають на братському кладовищі у місті Знамянці.

Піонери середньої школи № 2 вирішили встановити на могилах героїв меморіальні дошки, щоб люди, проходячи мимо, могли прошепотіти імена воїнів і низько вклонитися їм.

А восьмого травня, в переддень свята великої Перемоги, червоні слідопити на своєму зльоті відсалютують загиблим бійцям, покладуть вінки на могили.

О. КРЮК, Знамянський район.

«МОЛОДИЙ КОМУНАР»

№ 54 (754), 2 стор.

В САМІЙ ОЛЕКСАНДРІЙ...

Я ще ніколи не писала до газети. Та коли мені довелося побувати в Олександрії, за звільнення якої загинула моя молодша сестра Люба, я не змогла не взятись за перо. Ось і зараз перед очима в мене, ніби жива, стоїть Люба. Я бачу її серед ровесників, чую її пісні, які вона співала біля піонерського вогнища. Вона дуже любила спігати. А ще мріяла Люба про професію будівельника. І мрія її збулася. Вона поступила навчатись до Івановського енергетичного інституту, але закінчити його не довелося.

Почалась війна. Довго не роздумуючи, сестра пішла у військкомат...

В Маріуполі Люба вперше вступила в бій. Потім воювала під Сталінградом і дійшла з боями до Олександрії, де й обірвалось її життя. Їй було лише 25 років.

Командир взводу С. Виноградов пише про останні хвилини життя Люби: «Ця була під Олександрією. Наші війська просуваються вперед. Фашисти чинили шалений опір. Довелося копати окопи. Земля не піддавалась — була твердою. Здавалось, що сили ось-ось покинуть бійців. І раптом над передовою злетіла пісня.

Посвітлішали обличчя бійців, у кожного прибавилося сили, а Люба стояла і спігала під акомпанемент взводного гармоніста...

За винахідливість Люби було оголошено подяку.

Зав'язались бої в самій Олександрії. Фашистський танк прорвався через наші позиції і йшов до того місця, де Люба перез'язувала поранених. Для роздумів не було часу. Люба поповзла напереріз машині і кинула гранату. Потім — ще одну. Танк загорівся...

Це був її останній бій. Коли Любу підібрали товариші, вона була мертва...

Разом з рідними я побувала в Олександрії, на місцях, де билась з ворогом і загинула Люба. Важко передати словами щире вдячність жителям міста, які свято шанують її пам'ять. Піонери доглядають за братською могилою, влаштовують піонерські збори, приносять квіти.

У мене є син Володя. Скоро він піде служити в армію. Що йому сказати перед від'їздом? Я дам йому наказ:

— Будь гідним Люби!

М. С. АДАМОВА.

м. Лисичанськ, Луганської області.

У ШОВ 1922 РІК. ПОКІНЧИВИ З ГРОМАДСЬКОЮ ВІЙНОЮ, МОЛОДА КРАЇНА РАД ВІДБУДОВУВАЛА НАРОДНЕ ГОСПОДАРСТВО. НЕ ВИСТАЧЛО ПРОДОВОЛЬСТВА.

На таку відповідальну справу, як заготівля хліба, партія послала найчесніших, найвідданіших і людей. Таких був і дев'ятнадцятирічний комсомолець Микола Воводіна. Він працював завідуючим складом на станції Гайворон. Хлопчацький відділ у селі Хашуватській волості і з допомогою сільських активістів організував заготівлю.

Подія, про яку йтиметься нижче, трапилась 25 серпня 1922 року.

...Стигло надвечір'я. З усіх вулиць Струнькового і Ташлика, нинішніх околиць міста, молодь поспішала до літнього театру, що в саду біля станції. Бідно, але чисто одягнені, юнаки і дівчата заповнювали місця для глядачів. Пролунав один дзвінок, другий...

І в цей час перед завісою вийшов юнак — Всіх комсомольців просимо зайти в комітет, — сказав — Що могло трапитись! — перепитували один одного комсомольці, поспішючи в райком.

— А трапилось ось що, — пояснив начальник відділення Головного Політичного Управління станції Лабецький. — На Хашуваті напали бандити, спалили приміщення пошти, влаштували облоги на активістів. Чекісти просять нешної допомоги. Через десять хвилин вийдимо сюди.

А невдовзі бронепоезд, що був у розпорядженні ГПУ, прибув на станцію Хашуваті. Частини комсомольців разом з чекістами під прикриттям ночі ввійшли в село. Непогодилися з місцевими активістами і почали розшукати бандитів. Кожен виболок, кожен нуц в селі й на околицях оглянули, але нічого не знайшли.

Пройшов короткий час. Почало світати. Фіршили оглянути Мощенський ліс. Коли прибули туди, один з чекістів запитав у лісника:

— Чи не проїжджали тут першники?

— Аякже, проїжджали, — відповів услесливо той і рукою показав напрям.

Ця відповідь насторожила чекістів. Було вирішено на всякий випадок послати частину людей в тому напрямку, куди показав лісник, а інших залишити на місці і негайно розпочати розшуки в лісі. Оглядні поїздки на великій галляній баштон. В центрі його — землянка.

— Чи не там вони причаїлись! — висловив хтось думку. Згодом підтвердилось. З землянки, як тільки стали до неї наблизятись, пролунали постріли. Зав'язався бій. Тривав він кілька годин. Комсомольці підповзли все ближче. Звужувалась ланцюг навколо осколкої гнізда. Коли вже відстань скоротилась, чекісти почали кидати гранати. Микола Воводіна прокину найближче і зігвогню по бандитам. Та саме в цей час ворожа куля обірвала битву мужнього серця.

Але його хоробрість послужила прикладом. Одним райком всі опинилися біля землянки. Бандити були взяті живцем.

На другий день рідні і друзі проводжали Миколу Воводіна в останню путь. Полоскав легкий вітерець кумачаві знамена. Високо піднята на руках труна повільно плила над натовпом...

...Місто Гайворон, вулиця Воводіна. На цю адресу кожного ранку поспішав з сучкою листю, щоб доставити жителям листи, газети, телеграми. Юнаки і дівчата, домовляючись про побачення, говорять:

— Зустрінемося на вулиці Воводіна...

В селі Воводіна, яка проживає зараз в нашому місті, збереглося кілька фотографій хороброго юнака. Є й довідка, видана Миколіній матері. На позовному від часу папері надрукований на машинці текст:

«Прод'явниця цієї справи Воводіна є д'я і с'ю матір'ю Миколи Воводіна який загинув під час ліквідації банди Левченка в Мощенському лісі, Подільської губернії, Гайсинського повіту, Хашуватській волості, член комуністичної Спілки молоді. Прохання до всіх організацій надати сім'ї Воводіна всяку допомогу».

Нижче підпис: «Секретар райкому ЛКСМУ України Кузнецов, секретар районного комітету КП(б)У Биков».

М. СІВАК, працівник районної газети «Вогні комунізму».

О. УДОД, завідувачий оргвідділом Онуфріївського райкому ЛКСМУ.

М. СІВАК, працівник районної газети «Вогні комунізму».

М. СІВАК, працівник районної газети «Вогні комунізму».

М. СІВАК, працівник районної газети «Вогні комунізму».

М. СІВАК, працівник районної газети «Вогні комунізму».

У кожному селі, — в центрі його чи на околиці, — є подібний монумент. Вклоняє, юначе, йому, вклоняє, юно. Там лежать люди, що недоспівали пісню життя, загинули в жорстокій битві за нашу волю, за наші селанки. І вам продовжити ту пісню, вам доспігати її.

Фото Ф. ПЛАХТІЯ.

ГРИМІЛА АТАКА...

Вклонитися праху своїх бойових товаришів, які полягли в бою при переправі через Славутич, з'їжджаються в Куцеволівку учасники Великої Вітчизняної війни.

Про свої успіхи в навчанні, про те, як шанують пам'ять полеглих батьків, репортуватимуть слідопитам Онуфріївського району. Зустріч школярів з воїнами відбувається на місці бойових дій. Біля піонерського вогнища сиве покоління повідає синам своїм про те, як мужньо билась ті двадцять тисяч бойових товаришів, які спочивають у братській могилі на березі Дніпра. Піонери пригостять ветеранів солдатською вечерю.

О. УДОД, завідувачий оргвідділом Онуфріївського райкому ЛКСМУ.

О. УДОД, завідувачий оргвідділом Онуфріївського райкому ЛКСМУ.

О. УДОД, завідувачий оргвідділом Онуфріївського райкому ЛКСМУ.

О. УДОД, завідувачий оргвідділом Онуфріївського райкому ЛКСМУ.

О. УДОД, завідувачий оргвідділом Онуфріївського райкому ЛКСМУ.

БЕРЕГ ЗНАХІДОК

Кожного разу, як даю чергове комсомольське доручення Олександрів Іванову, мені здається, що він за мить вирушить у цікаве плавання. Там, на протилежаючому березі, куди прагне Сашко, його чекає захопленість. І хлопець буде сміливо долати опір хвиль, аби тільки вийти на золотий пісок знахідок.

Навіть зараз, коли йому доручили виточувати зірки. Звичайні п'ятикутні зірки, які незабаром будуть встановлені на постаменті братської могили воїнів, що знаходяться в Калмиківці, Кампанівського району. Коли ж він закінчить свою роботу, на чергове комсомольське збори Іванову дадуть нове доручення — підготувати вчорашнього випускника, токаря Павла Яца, до вступу в члени ВЛКСМ.

Вони разом схиляться над підшивками «Комсомольської правди» і журналу «Комсомольська життя», вестимуть мову про останні з'їзди і пленуми, про Старту і комсомольську совість.

Запал Олександра Іванова не випадковий. Він викликає тим, що комітет комсомолу перш, ніж дати доручення, клопітно вивчає смаки і уподобання кожного члена ВЛКСМ. Бо ж інак-

ше воно перетвориться на тягар, буде пригнічувати, а не запалювати юнака чи дівчину.

Нещодавно заводський комітет комсомолу вирішив організувати змагання між стрільцями команд двох цехів. Порадившись, ми доручили організувати команду і провести з нею тренування робітників нашого цеху майстрові спорту з стрільби Володимирові Антоненку. Треба було бачити, з яким захопленням молодий робітник взявся за справу!

Пройшов час. І коли відбулися змагання, виявилось, що п'ятий цех зайняв перше місце.

Мені здається, що саме комсомольське доручення — це своєрідний лакмусовий папірець для виявлення здібностей, смаків і уподобань юнака чи дівчини.

Виконуючи доручення, Володимир проявляв максимум винахідливості, наполегливості, з його ініціативи комсомольці збудували тир, зробили ще ряд корисних справ.

Незабаром Антоненка обрало членом комітету, він очолив фізкультурний сектор.

Але було б помилкою думати, що всі комсомольці відрізняються

глибоким вміром совісті виконують всі доручення. Пригадується, як на одних із зборів союзу спієсаря Анатолія Шароватова, який не випустив у зазначений строк «Комсомольський прожектор». Хлопець мовив тоді: — А я думаю, що ви не будете перевіряти завдання.

Саме для того, щоб усі доручення виконувалися, ми ведемо спеціальний облік їх і термін виконання. Думаю, що нас ніхто не запідозрить в бюрократизмі. Це допомагає тримати в полі зору кожного члена ВЛКСМ (у нашому цеху їх 28).

...Я йду світлим приміщенням цеху і спостерігаю, як Ніна Черкашина бесідує з молодим робітником, як Володимир Тарасов і Петро Ткаченко монтує новий стенд, як група дівчат обмірковує, де б поставити вазони. Кожен з них у цікавому плаванні...

Ю. ЮДІН, секретар комітету комсомолу цеху № 5 Кіровоградського агрегатного заводу.

ДЕ Ж ТОЙ БЕРЕГ?

Юрієві завше привиджується найцікавіший день з комсомольського життя. Він був холодний, січневий. Але хлопець тоді по-справжньому відчував, що він потрібен. Хоч і доручення було зовсім звичайне — писати поздоровлення і вручати скромні подарунки винуватцеві торжества. Валентині Пензар, членові комітету, сповнилося 18 років! Як тут не докласти красючого писемства, не ходити цілий день заклопотаним! Так воно і було.

Але те сплигло за рікою часу, і ось уже два місяці Юрій Пилипенко в розпачі. Ото тільки й турбота, що своєчасно сплачувати внески.

В березні він безмежно заздрив Анатолієві Скрипачову. Сталося так, що один з робітників заводу, Віктор Шевровський, допустив негідний вчинок. Секретареві комітету комсомолу Надії Бурмистровій нічого іншого не залишалося, як доручити Анатолієві виступити на зборах з доповіддю про моральне обличчя молодої людини. Анатолій листав журнали і газети, розмовляв з робітниками. І відчув, що виконувати доручення колективу — це справжня насолода. Про це він і повідав своєму другу — Юрієві. А хлопцеві й самому хотілось щось зробити приємне для своїх товаришів.

Та після блискавиці наступає темрява. Наступила вона і в житті комсомольської організації. Надія, виявляється, — активний поборник канцеляризму. Тому протоколи зборів вона постаралась віднести подалі від своїх очей і залишила вдома.

— Ви питаєте, як у нас виконуються доручення? — здивовано дивиться на мене Надія. — А які вони можуть бути, коли в організації всього на-всього десять чоловік! Було більше... Та, знаєте, плінність... Правда, колись доручала спієсареві Михайлові Довгалю випустити «Комсомольський прожектор», але що з того? Він хлопець дуже заклопотаний

(навчається ж заочно!) і йому, очевидно, ніколи...

А в цехах сміття, біля робочих місць — безладдя.

— Воно то так, — згоджується Надія, — але ж... Знаєте, які у нас комсомольці? Скільки вб'єш, стільки в'їдеш...

Повз нас пройшов Павло Ляшенко, Новенький. Працює на заводі місяць чи, може, більше. Надія ніяких доручень йому поки що не дає, ще приглядається.

У коридорі надібую Нелю Скрипачову — завідувачку заводською бібліотекою. Ходить, побрязкує ключами: видно, дівчина явно нудиться.

— Читацькі конференції, диспути, бесіди? Що ви? З нашою бібліотекою? До того ж мені нічого не пропонували, — кидає дівчина.

Бібліотека справді заведена, Нелю відкриває її лише два рази на тиждень. Поруч — невеличке приміщення, яке при бажанні, можна було б легко обладнати в читальний зал. Бібліотека не одержує жодної газети, не кажучи вже про «товсті» журнали... І якби за цю справу взялись комсомольці, якби їм доручили, я впевнений, що бібліотека задзвеніла б неспокоем.

Жаль, що Надія не пам'ятає, чи проводились збори, на яких розглядали виконання комсомольських доручень.

Я намагаюсь розповісти дівчині про берег комсомольських знахідок, який починається з доручення, але вона відмахується і взагалі не розуміє, чого від неї хочуть.

Коли вже прощаєшся, біля нас спинився Юрій. Його німе запитання говорило: «А де ж той берег? Хто вкаже шлях до нього? Я хочу відчувти, що я — комсомолец».

М. СОЛОДЧЕНКО, спецкор «Молодого комунара».

Завод імені Кірова, м. Кіровоград.

РИТМИ ДАЛЕКИХ МАРШІВ

Переді мною портрет майже історичної давності: якийсь дитячий шал в очах і посмішці... І якийсь рух — може, і безпричинний, але відвертий та добрий завітає в одні далекі візантійські картиці двадцятих років...

Його вже немає. І в котру ніч, просиджуючи над листами друзів, він уже не буде перечитувати свою епоху, що в червоному подум'ї знамен прийшла до нас історією: «Торік ми створили сільськогосподарську комуну «КІМ». Було нас тільки п'ятеро, а тепер уже 25 комсомольців-комунарів. Маємо три пари коней, 4 вівці, 4 свиней, 7 корів, трактори, косарку, сіялку. Цієї весни засіємо сто десятин...»

...Горять сторінки «Червоного юнака» — першої республіканської комсомольської газети, горять сторінки історії: «створена червона комуну... організований перший комсомольський осередок... в корпус червоного козацтва прийшло нове покоління...» А ще впріш: про нове життя, про першу сільськогосподарську комуну «КІМ», що в селі Сметанівці, десь недалеко від Павлаша...

Гарно, гарно серед степу, глянь на піснич, південь, сід... Сідає за ролик композитор. І лягають на нотний папір перші акорди, і народжується нова мелодія: про сметанівських комунарів, які косять клевер, косять траву на комунівській землі.

В двадцятих роках пісня «12 козарів» на слова нашого земляка Івана Шевченка стала першою масовою піснею, стала справді народною, бо її виконували в гурті дівчат та хлопців і окремі солдати...

Юнак, що дивиться на вас з портрета відверто і усміхнено. — то автор пісні «12 козарів» Кость Богуславський. Його оригінальна, широка й розлога мелодія, ніби надихана почуттям захоплення кравданом підприпадських степів, на багато років стала піснею про мелодію — піонерів нових форм суспільної праці.

В Харкові, в школі червоних старшин, на авторському вечорі К. Богуславського «12 козарів» звучать вперше. А вже другого дня в республіканській пресі з'являється ціла низка рецензій. Критик відзначає нову структуру мелодії, начебто характерну для протяжних пісень, але водночас притаманну лише К. Богуславському. Пізніше музикознавець В. Довженко, багато років особисто знайомий з Богуславським, написав: «Автор вдало позначив аступні голоси: «одни, другий, удвох, всі». Цей прийом був сприйнятий широкими колами виконавців... Не важко впізнати в цій пісні зв'язок мелодики з традиційними народними українськими мелодіями.

Досить своєрідно і яскраво був втілений образ червоних козарів — молодих пролетарів, які гуртом відправлялися захищати робочу волю. Особливо це позначилося в пісні «Комсомольський марш» — теж на слова Івана Шевченка. В 20-х роках комсомол України взяв шефство над Першим Кітним Червонокозацьким корпусом. Комсомольська преса закликала молодь до нових подвигів, широко популяризувала бойові дії червоних козарів. Тоді ж, за завданням ЦК комсомолу України, Іван Шевченко і написав слова «Комсомольського

маршу», покладені на музику К. Богуславського. «Комсомольський марш» був надзвичайно характерним в музичній творчості К. Богуславського: чіткий, пружний, активно-вольовий ритм проступав крізь виразну й наспівну мелодію.

Взагалі, вся тематика пісень К. Богуславського надзвичайно багата і охоплює найрізноманітніші сторони радянського будівництва, культури і побуту трудящих. Композитор написав велику кількість пісень на теми творчої праці робітників і селян: «Селяни і шахтарі», «Друкарська», «Під прапором червоного», зробив обробку відомих революційних пісень «Шалійте, шалійте...», «Варшавянка», «Ві жертовю в бої неперемітним ланам». Обробка антиреволюційних пісень «Попівська какаришка» і «Монах у дзвіниці» теж належить до активної творчості Богуславського.

Крім того, композитор створив велику кількість пісень для школярів. Та найбільше в його творчій спрямованості було тяжіння до відтворення життя робітничої молоді — вольової, звязаної, сповненої сили і віри в комуну. «В цьому розумінні, — писав критик, — К. Богуславського смі-

Протягом восьми років веде за собою піонерську гвардію старша піонерождата Мартованівської середньої школи Олександрійського району Марія Григорівна Дробот. Уряд високо оцінив працю молодого педагога, нагородивши її медаллю. На фото: М. Г. ДРОБОТ. Фото В. КОВПАКА.

ДРУГ... А ЧИ СПРАВЖНІЙ?

Віктора: потай від мене він запросив мою подругу Люду, з якою я дружу вже два роки, в кіно. Люда запропонувала взяти квиток і для мене, про що і розповіла згодом мені. Нічого поганого в тому, що однокласник запросив її в кіно, я не бачу, але навіщо це робити потай?

Хочу розповісти ще про одне і задалегідь признатися, що я був неправий. Віктор не встиг виконати домашнє завдання з хімії, і я перед уроком дав йому списати задачі. Я розумію, що зробив йому ведмежу послугу, але відмовити не міг. Вчитель помітив, що помилки в розв'язанні однакові, і запропонував признатися, хто в кого списав. Я не міг цього зробити, щоб не підвести товариша, а Віктор теж промовчав. В результаті обоє одержали двійки.

Я багато читав про чоловічу дружбу, знаю випадки, коли товариш за товариша йшов на смерть, і думаю: чи зміг би я поклястися на Віктора в тяжку хвилину, чи не зрадив би він мене?

І ось я запитую: продовжувати мені дружити з Віктором, чи, може, я в ньому помилюсь?

Володимир І.

м. Кіровоград.

ЄДИНА РОДИНА

Киргизія — республіка тваринництва. Тут — більше семи мільйонів овець. Цілий рік вони пасуться в горах і на долинах. Разом з ними високо в горах знаходяться тисячі тваринників. Вертольоти, літаки, автомобілі доставляють на високогірні пасовища продовольство, пошту. Прямо в юрту чабана приходять лікар.

На знімку: медичний автопізод прибув до чабанів — в Алайську долину Ошської області. В 15-ти автомашинах пізод є пересувна стоматологічна амбулаторія, станція переливання крові, хірургічний і рентгенівський кабінети, бактеріологічна лабораторія, офтальмологічна клініка.

Фото Е. Вільчинського (АПН).

БАТЬКО ВОІНА — ПІОНЕРАМ

Житель Кіровограда Михайло Хомич Плузник одержав лист від молдавських піонерів Кашкалійської восьмилітньої школи з проханням розповісти про життя його сина — танкіста Василя Плузника, який віддав своє життя за визволення їх рідного села. Відповіддю на прохання батько дякував за увагу до пам'яті сина, надіслав його фото.

М. СМІРНОВ.

ЦВІТЕ СЕЛО

Цвіте село, і ранки тануть
У теплій ніжності блакитній,
А в хвилях синього туману
Зринають роси самоцвітні.

Гудуть над світом теплим
бджоли,
Де вишняки прозоро-білі,
І грає вітер світлочолій
На струнах полохливих лілій.
Весніють дні, весніють ночі,
Весніють далі неозорі...
І лунко лине спів дівочий
Під дзвін пташиних ораторій.

ТРАВЕНЬ

Як тільки травень гляне
з-за ріки
Крізь димове мереживо
туманів —
Конвалій запах, ніжний
і тонкий
У лісі тихо бродить на світланні.
І поринаєш в чари запасні,

Блукаючи стежками росяними.
І лються недоспівані пісні,
І стеляться нові незнані рими.
Печалі забуваються й жалі,
І серце б'ється в весняній
прибої,
І руки хочуть праці на землі —
Найбільшої величності земної.
Ст. ШЕВРЯКОВ.
Голшанівський район.

ЗУСТРІЧ З ШЕФАМИ

В учнів Кіровоградської школи № 2 — свято. Урочисто одягнені піонери чекають гостей: шефи з заводів «Червоної Жовтень» і «Червона зірка», робітники львівської фабрики.
З особливим хвилюванням слухали школярі О. Я. Терешчину, який особисто зустрічався з В. І. Леніним. Старий більшовик, командир першого Бакінського загону піонерів подарував господарям піонерський галстук, який носили по черзі члени його загону, бо він був єдиний на двадцять чоловік.
Л. ПРОЦЕНКО.

А ЯКЩО В СЕЛІ Є ГИРЬОВИКИ?..

Вагомий вклад у справу виконання постанови ЦК КПРС і Ради Міністрів СРСР «Про заходи по дальшому розвитку фізичної культури і спорту в країні» можуть і повинні внести наші культурно-освітні заклади. В будинках культури, парках і клубах бажано створити кращі умови для занять фізкультурників і спортсменів, залучивши якнайбільше нашої молоді в гуртки і секції з різних видів спорту.

Кожний будинок культури, сільські, колгоспні і робітничі клуби повинні здійснювати пропаганду постанови, мати

СПАРТАКІАДА СІЛЬСЬКИХ КЛУБІВ

чіткий план роботи, який би передбачав не тільки лекції та бесіди на фізкультурні теми, але й показові виступи, фізкультурні свята, спортивні змагання, демонстрування спортивних кінофільмів.

Прикладом у цьому може служити кремгоспівський парк ім. Т. Г. Шевченка (директор т. Капітоненко), де останнім ча-

сом побудовано два волейбольних і два баскетбольних майданчики, є шахово-шашковий павільйон, тенісний корт, два городишних майданчики, гімнастичне містечко, три майданчики для гри в бадмінтон, мале футбольне поле, стрілецький тир, п'ять столів для настільного тенісу. Тут регулярно серед відвідувачів парку проводяться різні спортивні змагання.

Добре поставлена фізкультурно-масова робота в Мохоринському сільському клубі Знаменського району, який народжений Грамотою Міністерства культури УРСР.

В багатьох кінотеатрах області запроваджена спортивна середа. В цей день обов'язково демонструється спортивна хроніка або художні фільми на спортивну тему. Періодично проводяться спортивні кінофестивалі.

З метою поліпшення спортивно-масової і фізкультурно-оздоровчої роботи в клубах, залучення сільського населення до занять в спортивних секціях обласне управління культури, обласна рада Союзу спортивних товариств і організацій, обласна рада ДССТ «Колгоспник» вирішили провести спартакіаду серед сільських клубів, присвячену 50-річчю Великого Жовтня.

До програми включено види спорту:

шахи, настільний теніс, гирьовий спорт, шашки. Змагання спартакіади проводяться в три етапи.

Третій етап — фінал — закінчиться в червні.

Брати участь у цих змаганнях можуть всі бажаючі. Успішне проведення змагань спартакіади сприятиме залученню до занять фізичною культурою і спортом великого числа молоді.

Відрядним для любителів спорту являється і той факт, що постановою ЦК КПРС і Ради Міністрів СРСР передбачає спорудження клубів тільки з спортивними залами. І дуже прикро, що з запланованих 58 клубів і будинків культури до 50-річчя Великого Жовтня, тільки в 11 передбачені спортивні зали. Комсомольським і фізкультурним організаціям на місцях необхідно посилити зусилля до господарників і організацій, щоб клуби споруджувались тільки зі спортивними залами, а в місцях, де вони вже побудовані, вирішити питання про їх добудову.

Спортивні споруди культурно-освітніх установ допоможуть фізкультурним організаціям, громадськості більш успішно виконати намічену програму партії та уряду по впровадженню фізичної культури і спорту в повсякденний побут населення.

Відділи культури в найближчий час повинні переглянути свої плани робіт і надати більше місця і часу для фізкультурно-масової і спортивної роботи в культурно-освітніх закладах області. Проведення всіх цих заходів безумовно буде сприяти організації культурного відпочинку молоді.

В. ЖУЧЕНКО,
голова обласної ради Союзу спортивних товариств і організацій.

У БАТЬКІВ ВИРОСТАЮТЬ ДІТИ

Особиста першість центральної ради товариства «Колгоспник» із стендової стрільби проходила в Києві.

Тон тут задали молоді спортсмени Кіровограда — тринадцятирічна школярка Неля, дочка рекордсменки країни, лікарки Кіровоградської районної лікарні, майстра спорту міжнародного класу Віри Максимівни Веригіної, і вісімнадцятирічний студент першого курсу факультету фізичного виховання Кіровоградського пединституту, син робітника ремонтного заводу «Укрстільгосптехніки», почесного майстра спорту Івана Карповича Вільного — майстер спорту Валерій Вільний.

Стріляючи на траншейному стенді, Неля вибила 42 очка з п'ятдесяти можливих. Юну спортсменку поздоровили з виконанням першого розряду.

Коли вона робила останні п'ятдесят пострілів, то поліпшила свій попередній результат ще на два очка. В загальному підрахунку в неї вийшло 86 влучень.

Так наймолодша учасниця першості стала чемпіонкою товариства серед дівчат віком до вісімнадцяти років.

Валерій Вільний показав результат не з кращих — сорок два очка з п'ятдесяти. Однак ніхто з юніорів не випередив його.

Батько Валерія став третім призером серед дорослих, що змагалися на круглому стенді. В. МАРЧУКОВСЬКИЙ.

В цей день господарі дитсадка № 36 були дуже серйозні і змилювані. Аляж! До них сьогодні завітав дядя, про якого пісні складають, книжки пишуть, і розповідь він їм не назочку, а про те, де і як хліб росте.

Тож хліба не здивується. Світлана Войтович [фото праворуч] думала, що він в магазині виростає, а тут на п'ятому році життя довідалась, що хліб росте у полі.

Так цікаво ще ніколи не було. Стільки таємничого і невідомого відкривалися бригадир тракторної бригади колгоспу «Україна» Кіровоградського району, Герой Соціалістичної Праці Володимир Петрович Мельниченко. Ще й про себе розповів. Що його дитинство на в дитсадку пройшло. І не тримав він тоді такого ведмеда [фото вгору].

— Тож візьміть його хоч зараз, — піднесли малюка своєму чародійному гостеві найкращого Мишку.

А ще показали йому, чому вони вже навчилися. Танцювали, співали, віршички розказували [фото вгору].

М. ЧЕРКАЄВ.
Фото автора.

м. Кіровоград.

ДЕ БЕРЕТЬСЯ ХЛІБ?

ШАЛЕНИЙ СВІТ

Я охоче читаю англійську газету «Морнінг стар». Мені подобається гостре слово її передовиць, а ще більше вражає діловий стиль повідомлення, лаконізм, невблаганного факту. А факт, як відомо, уперта річ. З одним таким фактом зіткнувся я, коли читав недавно свіжий номер.

Ось що повідомляла газета. Кількість зареєстрованих підлітків-наркоманів, споживачів героїну, значно збільшилася в Англії за останні сім-вісім років. Про це говорив психіатр містер Бойд на лон-

ПІДЛІТКИ-НАРКОМАНИ

донській конференції, що була скликана Національною асоціацією психіатрів.

Героїн, один з найсильніших наркотиків, не поступається перед алкоголем, а подекуди переважує його щодо згубного впливу на здоров'я людини. Саме він є однією з причин ослякості психічних захворювань серед підлітків і юнаків. Вражає таке. У 1956 році психіатричні установи прийняли на лікування 100 юнаків і дівчат, а в 1964 році — в три рази більше. Занепокоєння психіатрів поділяють і соціологи. Адже той самий Бойд підкреслює зв'язок наркоманії з підвищенням дитячої злочинності.

Ми розуміємо, що причини наркоманії та алкоголізму — це, насамперед, розпач і зневіра молодих людей, що лишилися поза школою, що працюють у тяжких умовах, живуть у трущобах великих міст, людей, які, втрапивши надію на краще майбутнє, шукають забуття. Праця на користь суспільства, праця, що приносить насолоду, — ось кращі ліки проти наркоманії. Але важко знайти такі ліки в капіталістичній Англії, де господують його свинопреподобі «жовтий дявола».

В. УСАТЕНКО.

НАША АДРЕСА І ТЕЛЕФОНИ

м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36.
Телефони: редактора — 45-00, відповідального секретаря — 45-35, відділів — 45-36.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР» —
орган Кіровоградського
обкому ЛКСМУ.

НЕДІЛЯ, 7 травня. Перша програма. 11.00 — Всесоюзний телевізійний фестиваль дитячої творчості. (Одеса). 11.30 — Англійська мова для малю. Урок 18. (Дніпропетровськ). 12.00 — Для дітей, «Слідом червоного Жовтня». (Прага). 12.45 — Для дошкільників і молодших школярів. «Ось вони які». Зустріч з героями дитячої радіопередачі. (М). 14.45 — Сьогодні — День радіо. (М). 15.30 — Всесоюзний фестиваль самодільного мистецтва. (Тбілісі). 16.45 — «ТЕК-67». (К). 17.50 — Художній фільм «Музична історія». (К). 18.40 — До 50-річчя Великого Жовтня. Самодільні композиції — славному ювілею. (Львів). 19.30 — «Клуб кіномандрівників». (М). 20.30 — Теленовінки. (М). 21.00 — «На вогні». (М). 22.30 — «Календар музичних перемог». Міжнародні конкурси в Румунії та Угорщині. ПОНЕДІЛОК, 8 травня. Перша

програма. 10.00 — Урочисто відкрита пам'ятника-могили Невідомого солдата з Вічним вогнем слави. (М). 14.00 — Для школярів. «Він захищав Севастополь». (М). 14.24 — «Музичний кіоск». (М). 14.55 — Слово місту-герою Бресту. (К). 15.00 — Концерт, присвячений Дню перемоги. (М). 17.40 — «Листи солдата». Музичний телефільм. (М). 18.00 — Теловісті. (К). 18.25 — Слово місту-герою Києву. (К). 18.30 — Для школярів. «Сонячне коло». (К). 19.00 — «Подвиг розвідника». (Одеса). 19.30 — «Подвиг». Телеальманах. (М). 20.30 — Теленовінки. (М).

20.55 — Програма УТ. Слово місту-герою Одесі. (Одеса). 21.00 — Концерт радянської пісні. (М). 21.30 — «Ніхто не хотів умрати». Новий художній фільм. (К). Друга програма. 21.30 — Художній фільм «Важкий шлях». (Дніпропетровськ).

Наступний номер «Молодого комунара» вийде 9 травня.

Редактор В. ПОГРІБНИЙ.